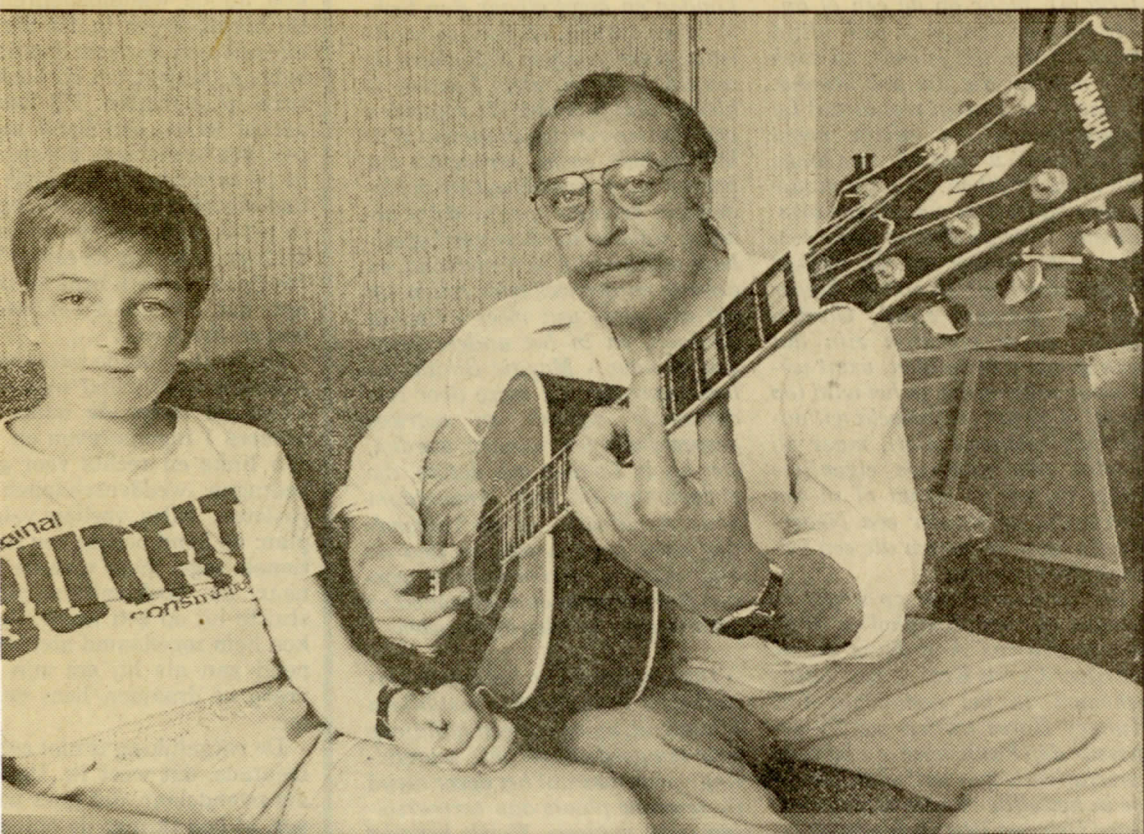

'Oude rocker' zingt in het Groninger dialect

MhN 21.5.86

● Chris Ridenberg zingt bij de gitaar terwijl zijn zoon luistert. (Foto: Han de Graaf)

Van onze verslaggever
Jan de Poel

SIDDEBUREN — Zijn stem lijkt op die van Herman van Veen. Niet als je gewoon met hem praat. Dan klinkt hij wat schor, met een onvervalst hard stad-Groninger accent: „Kistie wel doodlach'n”. Zodra hij begint te zingen verandert dat: Een Groningse Herman van Veen. Die vergelijking kent hij. „Dat heb ik meer gehoord, maar anderen vinden weer dat mijn werk iets heeft van Cornelis Vreeswijk.”

Chris Ridenberg (41) uit Siddeburen. Een voormalige stad-Groninger. Groot geworden in de tijd van de vetkuiven en de rock and roll, waarin hij rond 1960 een aardig partijtje meespeelde in de stad. Vorige week bracht hij zijn eerste elpee uit. Vol met dertien luisterliedjes in het Groninger dialect. „Het Siddebuurs. Het zal zo ongeveer zitten tussen de streektaal van de Veenkolonieën en van het Hoogeland.” De eerste persing van de elpee bedraagt 1000 exemplaren. Uitgegeven door Rima, het eenmans-reclamebureautje van de zanger zelf. „Als je zo'n plaat wilt uitgeven zal je alles zelf moeten doen. Er is geen uitgeverij meer die z'n nek uitsteekt.”

Most es heurn, heet de eerste elpee van Ridenberg. Alle teksten zijn door de man uit Siddeburen zelf geschreven. Ook bijna alle muziek is van Ridenberg. Een paar melodiën heeft 'ie 'geleend'. Op de plaat wordt Ridenberg begeleid door Henk Bemboom (synthesizer), Roelof Kor (mondharmonica) en de zanger zelf met piano, gitaar en accordeon. Zoon Christiaan (10) zingt op één nummer van de elpee met vader mee. „Een smartlap van de eerste orde. Moeders met natte zakdoeken. Dat soort muziek”, lacht Ridenberg.

Een groot deel van zijn leven stond bij Ridenberg in het teken van de muziek. „Ik maak al bijna honderd jaar muziek,” aldus Ridenberg. Hij begon in de tijd van De Heerd in de Agricolastraat en het Krotje in

Helpman. Twee plaatsen waar destijds de Groninger rock geboren werd. Kwam terecht in bandjes die Shadow-(de begeleidingsgroep van Cliff Richard)achtige muziek brachten en trad elk weekend op. Tot zijn 25ste rolde hij van de ene band in de andere. „Toen was ik getrouwd en werd het me teveel. Ik verhuisde naar Siddeburen, kreeg ander werk en moest veel op reis. Zoveel tijd kon ik niet meer in de muziek steken.”

Van rocker werd Ridenberg huiskamer-muzikant. Hij kocht een orgeltje en een piano. En in de loop van de tijd begon Ridenberg zelf muziek en teksten te schrijven. Voor anderen. Zo ook voor de Drentse zanger Ab Drijver. „Vorig jaar kwam ik weer met een paar liedjes voor Drijver. Maar die zei: dat zing ik niet. Dat kun je zelf beter. Daar is het idee vandaan gekomen zelf een plaat te maken. Inmiddels is mijn elpee er al en moet die van Drijver, waarvoor ik de liedjes zou schrijven, nog steeds uitkomen.”

Via Radio Noord geniet Ridenberg, naast Groninger dialect-grootheden als Liane Abeln en Ede Staal, reeds enige bekendheid als liedjeszanger. „En daar krijg ik erg leuke reacties op. Mensen die zeggen dat ze niet wisten dat een liefdesliedje in het Gronings zo mooi kan zijn. Met die positieve reacties ben ik erg blij. Je doet maar wat en je hebt er geen idee van of een ander het ook leuk vindt. Als blijkt dat het aanslaat inspireert dat om verder te gaan.”

Optreden doet Ridenberg nog nauwelijks. „Wie kent me? Mijn plaat is nog maar net uit en ik weet niet of het distributiekantoor de elpee al naar de platenzaken heeft gestuurd. Of ik al in een platenwinkel heb gekeken? Nee, dat durf ik niet te wagen. Maar gaan optreden wil ik wel weer en met een eigen programmaatje op pad. Maar niet in hetzelfde tempo als vroeger, want dat gaat ten koste van mijn creativiteit.”